

RADIO KLEBNIKOV

WEEKBLADEN #32

uitzending op 26/12/2020

de Kathedraal van de Nekkerman

Het Programma van de Vrije Lyriek

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 32

uitzending op 26/12/2020

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing.
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2**. kijk naar **het voorbeeld op pagina 4**.
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie of tussen andermans werk te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen.
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

ANON.

Das bucklige Männlein

Will ich in mein Gärtchen gehn
Will mein' Blumen gießen,
Steht ein bucklig' Männlein da,
Fängt gleich an zu niesen.

Will ich in mein Küchel gehn,
Will mein Süpplein kochen,
Steht ein bucklig' Männlein da,
Hat mein Töplein brochen.

Will ich in mein Stüblein gehn,
Will mein Müslein essen,
Steht ein bucklig' Männlein da,
Hat's schon halb gegessen.

Will ich auf den Boden gehn,
Will mein Hölzlein holen,
Steht ein bucklig' Männlein da,
Hat's schon halb gestohlen.

Will ich in mein Keller gehn,
Will mein Weinlein zapfen;
Steht ein bucklicht Männlein da,
Tut mir'n Krug wegschnappen.

Setz ich mich ans Rädlein hin,
Will mein Fädlein drehen;
Steht ein bucklicht Männlein da,
Läßt mir's Rad nicht gehen.

Geh ich in mein Kämmerlein,
Will mein Bettlein machen;
Steht ein bucklicht Männlein da,
Fängt als an zu lachen.

Wenn ich an mein Bänklein knie,
Will ein bißchen beten,
Steht das bucklig' Männlein da,
Fängt gleich an zu reden:

Liebes Kindlein ach, ich bitt':
Bet fürs bucklig' Männlein mit!

The Hunchbacked Little Man (Children's Song)

I want to go into my little garden,
I want to water my flowers,
There's a hunchbacked little man there,
About to start to sneeze.

I want to go into my little kitchen,
I want to cook my little soup,
A hunchbacked little man stands there,
He's broken my little pot.

I want to go into my little bedroom,
I want to eat my little stewed fruit*,
A hunchbacked little man stands there,
He's already eaten half of it.

I want to go up to the attic,
I want to fetch some little wood,
A hunchbacked little man stands there,
He's already stolen half of it.

I want to go to my little cellar,
I want to draw my little wine from the keg,
A hunchbacked little man stands there,
He's already snatched a jug from me.

I sit at my little wheel,
I want to turn my little thread,
A hunchbacked little man stands there
And won't let me turn my wheel.

I want to go into my little bedroom,
I want to make my bed,
A hunchbacked little man stands there
And starts to laugh.

When I kneel at my little bench,
I want to pray a little bit,
The hunchbacked little man stands there,
About to start talking:

Dear little child, please
Pray for the hunchbacked little man!

[source=<https://www.mamalisa.com/?t=es&p=260>]

Jim Leftwich

The Blue Seam

2.

The pie ceiling is made of the flour elements and the bodies are competently dissolved in sour quicksilver. It is a mobile water, as white as tears. The blue Ouroboros quietly adjourns, in Colorado as in the Sun, the evolution of ceilings occluded in avant index horror: cattle branch diurnal plague, organelle, the salty corpse a song. Memory is The Vulture, not us, the bent, systemic ceilings settle on their own revenge [prestige? their own prestige]. Etudes partake of the violet salon, oblong and magenta.

An alembic filled with blue water. On a band of gold, near the bottom, two figures are fused, wrapped in the bark of a tree: the mysterium conjunctionis.

Comb and provoke an errant parking.

Tantrum tarot, constitutional imitation, in six months we derail the sun.

Useless to choose the disposition unto fire.

Carpocrates was a comet, just like the serpent, meridian subletteral enlargement, three violins flowering in the somber auras of the night.

It does not go unsaid among the quartets on the ground.

Doubtless, troubled by illuminations, the year of the trout, the year of the nebulous spheres, a noisic and concave dance contrary to assembled murals.

A vacuum of nouns.

What celery

who represents

the calendar

returns.

Tincture via portal transforms the present into temporary passage.

Tincture via portal transforms the present into temporary sausage.

(with kind permission from: [Jim Leftwich, The Blue Seam - MonOcle-Lash Anti-Press 2020 - Buy the book!](#))

Maurice Scève / Pernette du Guillet

Délie

LVII

Comme celluy, qui jouant a la Mousche,
Estend la main, apres le coup receu,
Je cours a moy, quand mon erreur me touche,
Me congnoissant par moymesmes deceu.
Car lors que j'ay clerement apperceu,
Que de ma foy plainement elle abuse,
Ceste me soit, dy je, derniere excuse:
Plus je ne veulx d'elle aucun bien chercher.
L'ay je juré: soubdain je m'en accuse,
Et, maulgré moy, il me fault chevecher.

Rymes

EPIG. XXXII

L'une vous ayme, & si ne peult sçavoir
Qu'Amour luy soit ou propice, ou contraire :
L'autre envers vous faict si bien son devoir,
Que plus ne sçait, ou vous doibve complaire.
Or je demande en si doubteux affaire
A quelle plus debuez estre tenu ?
Car celle là d'un cueur simplement nu
Pour vous se oublie, & pour soy pensive est ;
Et ceste cy, taschant par le menu
A vous gaigner, de son bien se desvest.

N.K.d.e.E.

Nix, de Nekkerman die uit het water kwam

Onder

Het water raast daarboven, wit, luchtig. Het is mijn gladde huid, onaanraakbaar als de tijd zelf.

Ik ruis er rauw en bruto maar in de grauwe klanken schuilt het oude, onweerstaanbaar zinnelijke lied dat enkel de verliefden en de gekken horen. U, U hoort er de lokkende stemmen in, U ziet dan als in een dichte mist het wentelen van sensuele lichamen in hemelsblauw opglanzende zijde, U wordt door al Uw ingebeelde pracht verblind en mompelt dan de namen van mijn zogenaamde dochters, de Naiaden.

Mijn ziel, mijn droeve eigenheid, dwaalt echter onderin.

Hier ben ik stil. Een aggregaat van temperaturen en debietconstanten, een min of meer stabiel veld van watereigenschappen, een wazige vlok data die traag de stroom afglijdt. Geen vis of plant merkt iets van mijn bestaan, maar vermetele zwemmers die mij raken, ervaren één seconde lang nog de inzet van het moordende orgasme dat ik hen bezorg. Dan verstijven ze, hun hart verkrampt, het bloed bevriest hen tot pegels in de aderen, ze zinken als een balk de bodem op en hun verstokte lijven zijn binnen de kortste keren begroeid met wieren, slijmerig mos en gulzige schaaldieren.

Ik vraag mij vaak af of ze mijn lach nog horen terwijl ik hen het licht als een slak uit de ogen zuig.

Het is geen wraak of moordzucht, helemaal niet, ik kan het niet helpen: wij zijn gewoon als soort niet compatibel.

U begrijpt mij niet? U begrijpt hèt niet (hemeltje, dat hét van U!)? Lees mij als een vlek cijfers dan, een donkere zwerm coördinaten die langs de bodem kruipt. Een donker Iets in het water dat van de zee droomt. Haal er desnoods Uw breedsprakerige verhalen bij, al die onzin over nimfen en Ondine's.

Zekerheid

De zee zal ik nooit bereiken. Sluizen, stroomversnellingen, een fatale dam, of de altoos dreigende dissolutie door het gif uit Uw riolen. Een zalm heeft nog behoorlijk wat kans om zijn doel te bereiken, mijn desintegratie ergens in deze verzuurde zoete waters ver van de verlossende golven is onvermijdelijk. Even zeker als Uw dood.

Erger is dat dezelfde wetmatigheden die mijn ondergang bewerkstelligen, mijn uiteindelijk verval in onverbonden data, mij ook telkens weer elders doen ontstaan. Een restbestand van mij verdampt en regent ergens in een vruchtbare stroom. In lange dataslierten woeker ik dan jaren verder tot op een dag ik mij plots weer bewust wordt van mijn bestaan.

De reconstructie duurt bijna een eeuw, ik dien mijzelf stukje bij beetje weer in te lezen vanaf het oppervlak van ronde keien, in de groeipatronen van wieren, uit de vinslag van een vretende karper, in de refractie van de manestrallen op welbepaalde nachten (ik ken de formule, maar de berekeningen gaan mij te traag: ik heb ondertussen een feilloze intuïtie van de juiste momenten en plaatsen opgebouwd, het resultaat van een simpel statistisch leerproces, een beetje zoals U een kwint hebt leren herkennen alsof de kennis van dat interval U aangeboren is).

Anders

Ja, ik heb nog weet van het Begin van deze Werelden, maar de herinnering eraan duurt ook voor mij langer dan een mensenleven, meer dan een tiende van mijn cyclus, enkele eeuwen voor Uw snelste computer. Het eerste woord ervan, zo je de gebeurtenis in iets als mensentaal beschrijven kon, zou U een leven lang met verstomming slaan.

Elke keer ben ik anders, niet een beetje, maar totaal anders, en tijdens het inlezen van mijzelf raak ik vervuld van verbazing over mijzelf eerst, en dan zink ik jarenlang weg in een ondraaglijke nostalgie naar mijn vroegere bestaan.

Bij het herlezen van de pijnen tijdens mijn laatste ondergang doorsta ik de ergste verschrikkingen van wat U waanzin noemt. Het is mijn ik dat kerft in mij.

Na enkele decaden aanvaard ik weer wie ik ben, neem ik vrede met wie ik was en lach ik bitter om wat komen zal.

Slot

Luister nu 's goed, ik zeg dit maar één keer: op een jaar, ergens op het einde van vorige eeuw in uw infantiele tijdrekening, heb ik een manier gevonden om mij buiten het water voort te planten. De gevolgen laten zich raden. Neen, neemt U het maar van mij aan: lang duurt het niet meer.

Van het nieuwe leven zou U toch niets begrijpen.

[source=<https://www.dirkvekemans.be/2009/09/20/nix-de-nekkerman-die-uit-het-water-kwam/>]

LAIS

Lees wat ik schreef toen ik weigerde te zien.
Hoor wat ik verzweeg toen ik weigerde te spreken.

Niets van jou is ooit daadwerkelijk beschreven.
Niets is van jouw lichaam ooit naar waarheid verteld.
Jij weet niet wie jij bent.
Jouw lippen sluiten niet jouw mond.
Jouw ogen zien niet wat jij ziet.
Jouw hand heft niet jouw hand.

Jij splijt de wereld.
Jij bent mijn diepe aarden mond.

Onze monsterlijke tongen vlammen
in elkaar verstrengeld en gebonden
rond het niets dat nergens is.

Jij wint. Jij won. Ik geef wat jij niet kon.
Met vloek en krijzen moeten de goden zich dwingen
om jouw naam bij elke mens in te branden.

Uit niets alles.
Uit alles vuur.
Uit vuur vuur.

(source=<https://www.dirkvekemans.be/>)

de kleur van het buiten

transmutatie van 'The Colour Out of Space' van H. P. Lovecraft

1.

ik schrijf dit neer in de hoop
dat niemand het ooit zal lezen.

de dood is geen ding. solfer knettert
waar haar tong zich in de bodem krult.
zij dringt overal door, de wolken, de vogels
het zit in hun vleugelslag. angst weerhoudt
ons, maar haar dodelijke ritme is al snel
de polsslag van de tijd geworden. de
fase dicteert de berekening, de berekening
versterkt de fase. keer op keer zien we
beter wat we niet willen zien, hoe het
vermoeden waarvan we al wisten dat het
geen vermoeden was, klopt. dat het gebeurt.

zij is waarlijk onze god. alle hoop is vergeefs.

ik opende haar weefsel bij volle maan.
haar lijf verettert met de letters van ons lot.
'dit goddelijke wijf moet bloeden', riep ik,
met de taal toen nog intact, 'of het leven
strandt in pijn en stinkend rot.' dat soort onzin.

de heren hinnikten en propten voldaan
de vleugels van het paard in hun kot.
in het duister daarboven stak zij
ongehinderd door van tra naar tra.

de geluiden daarbij van het slijm dat
zuigt aan het slijm, de walging, het
kolkt in mijn brein als levend venijn.

wachten op iets nieuws elke komende dag
maar heel de toekomst is herinnering.

ach jij. lees dit toch niet, verdoemde.

2.

zij nestelt in de knol, oude watergruwel
groeit er uit heur loden haar. wie haar ziet,
ziet koprot, klauwrot, hartrot en builenpest.
wie haar kent, is nog het best af dood.

wat bij dwazen toeval heet, heeft toch
een strak verband: de grijze barst
in het duister trekt het grijs verder
in het duister en alles wat wij zien
zinkt in een Niets van eendere tint.

wij hebben prijs. de scheur in de huid
van het echte was nooit een fout: het
gebrek verbindt de bloei met terreur.

de wereld is onaf en van haar, het ene,
een weelderig slingerend lint in de leegte.

zij is het mooist waar angst, verderf
en de walg om het ware gevaarte begint.

in de ijzige stilte van mijn doodse
kamers schuurt een laatste engel
zich langs de wanden: het haar is
gouden en krult langs de okerhuid
tot waar het in de schouderkuiltjes
schoonheid in frivole spanning houdt.

het snikt en neuzelt 'liefde' voor het
zich de beperkende pennen uitrukt
en een afzichtelijk krioelen van bloed,
slijm en rot mij in sisklanken smeekt
om de gunst van het dodende gas.

ik heb dat niet, lach ik het uit : ik
ben niet langer zij, het kreng dat ik was.

natte maan

voor e. d.

In plassen zwart, verregend op het asfalt
is er het karige fonkelen. Het droeve glimmen
van het stille dat bewegen wil. Zwijgen zuigt
het zwijgen naar het zwijgen, vingers leggen

vingers op de snee en wrijven het bloed
uit in het grauw van de wonde. Kaal huivert
een boom zich de bladeren af en duister
kust de mond het zwart in dat oog. De leegte

mirakelt: tranen bergen tranen glanzend en
traag in de gaten. Zie. Het in. De diepe glans.
Het ganse deel. Klop van 't rafelkleed der doden
alle lichten af. Voel. Git. Lust leeft waar het rokt.

EPILOOG

De Bochelman

Wil ik naar mijn tuintje gaan
'k wil mijn bloempjes gieten
staat er daar een bochelman
begint gelijk te niezen

Wil ik naar mijn keuken gaan
'k wil mijn kippensoepje koken
staat er daar een bochelman
heeft mijn pot gebroken

Wil ik naar mijn keuken gaan
'k wil mijn mousseke eten
staat er daar een bochelman
heeft de helft al opgegeten

Wil ik naar mijn schuurtje gaan
'k wil wat hout gaan halen
staat er daar een bochelman
heeft de helft al komen halen

Wil ik naar mijn kelder gaan
'k wil wat wijn gaan tappen
staat er daar een bochelman
staat het vat kapot te kappen

Zet ik mij bij 't spinnewiel
'k wil mijn garen spinnen
staat er daar een bochelman
laat mij niet het wiel doen spinnen

'k Ga nu naar mijn kamertje
'k wil mijn bedje op gaan maken
staat er daar een bochelman
lacht met vlekken op het laken

Wil ik op mijn bankje praten
met de goden en de doden
staat er daar een bochelman
heeft mij dat verboden:

“Luister”, zegt hij “ ‘k zeg maar een keer dit
ik wil dat gij alleen voor bochel bid”.
Toen pakte ik mijn grootste speld
en prikte dwars doorheen die bochelheld.

DAS BUCKLICHT MÄNNLEIN

Will ich in mein Gärt - lein gehn:
Will mein Zwie - beln gie - ßen:
steht ein buck - licht Männ - lein da,
fängt als an zu nie - sen.

The musical score is written in G major and common time. It consists of four staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The melody is simple, with notes corresponding to the lyrics. The lyrics are: "Will ich in mein Gärt - lein gehn:". The second staff continues the melody: "Will mein Zwie - beln gie - ßen:". The third staff: "steht ein buck - licht Männ - lein da,". The fourth staff: "fängt als an zu nie - sen." The music ends with a double bar line.

ZUR SCHLUSS-STROPHE

Lie - bes Kind - lein, ach ich bitt,
bet fürs buck - licht Männ - lein mit.

The musical score is written in G major and common time. It consists of two staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The melody is simple, with notes corresponding to the lyrics. The lyrics are: "Lie - bes Kind - lein, ach ich bitt,". The second staff continues the melody: "bet fürs buck - licht Männ - lein mit." The music ends with a double bar line.

INHOUD

Lees Mij	3
ANON.	4
Das bucklige Männlein	4
The Hunchbacked Little Man (Children's Song)	5
Jim Leftwich	7
The Blue Seam	7
Maurice Scève / Pernette du Guillet	9
Délie	9
Rymes	9
N.K.d.e.E.	10
Nix, de Nekkerman die uit het water kwam	10
Onder	10
Zekerheid	11
Anders	11
Slot	12
LAIS	13
de kleur van het buiten	14
natte maan	16
EPILOOG	16
De Bochelma	17
INHOUD	20

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>